

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.483/2012/6.szám

A Kúria a dr. Técsy Gyula ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Mónus László jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Szegedi Törvényszék 2012. március 28-án kelt 3.K.20.091/2012/10. sorszámu jogerős ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Szegedi Törvényszék 3.K.20.091/2012/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 495.800 (négy száz kilencvenötezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi cégnél - amely vezetékes távközlés és internet szolgáltatás tevékenységet folytat - az adóhivatal 2006-2007 évre áfa bevallások utólagos vizsgálatát végezte. A felperes 2006. II., III. negyedévben befogadta a T. Kft. (továbbiakban: Kft.) nevében L. Z. ügyvezető által kiállított 4 db számlát, és annak áfatartalmát levonásba helyezte. A számlakibocsátó építőipari cég, akivel a felperes már korábban is üzleti kapcsolatban állt. Az adóhivatal a számlákat nem fogadta el az áfalevonás alapjául szolgáló hiteles dokumentumnak, ugyanis megállapította, hogy a gazdasági esemény valójában nem az abban írt felek között ment végbe. L. Z. 2006. május 26. napjától nem tulajdonosa és nem ügyvezetője a cégnek, a céget eladták, az új tulajdonos és ügyvezető D. T. 2006. július 26-ától még a cég neve is megváltozott, D. Kft-re. A tényállás tisztázása során a számlakibocsátó új ügyvezetője semmire nem emlékezett, sem a cégeladás körülményeire, sem a számlák keletkezésére. A régi

ügyvezető azt állította, hogy neki továbbra is joga volt kiállítani a számlákat, mert azután is közreműködött a kft. tevékenységében, amikor már nem volt tulajdonos. Azt viszont semmivel nem tudta igazolni, hogy milyen jogviszony keretében jogosult eljárni. Mivel a számlakiállító volt ügyvezetője a számla kiállításakor a Kft. nevében nem volt jogosult ügyleti képviselőre, ezért a számla hiteltelen, nem felel meg az Áfa tv. 35. § (1) bekezdésének, de a 44. § (5) bekezdése alapján sem lehet levonni az áfát, mert a felperes nem tanúsított kellő körültekintést. Ennél fogva az első fokú hatóság 2011. augusztus 11-én kelt határozatával 4.958.000 Ft adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére, melyből 866.000 Ft volt az adóhiány, és kiszabta járulékait is (adóbírság, késedelmi pótlék). A felperes az eljárásban arra hivatkozott, hogy 2006. május 10-től írásbeli meghatalmazás alapján járt el a régi ügyvezető, melyet már az újtól kapott, és amely az ügyek teljes körű vitelére kiterjedt. Ezt a meghatalmazást azonban az első fokú hatóság hiteles bizonyítékként nem vette figyelembe, mert a benne foglaltak az eljárás egyéb adataival teljesen ellentmondtak, így: D. T. korábbi nyilatkozata szerint „nem adott meghatalmazást senkinek”, illetve L. Z. foglalkoztatására vonatkozó bizonyítékok nem álltak rendelkezésre.

A másodfokú hatóság 2011. november 28-án 2969746827 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta. A releváns jogszabályok feltüntetését követően kifejtette, hogy azt a bizonyos meghatalmazást - melyre a felperes hivatkozik - a felperes csak a vizsgálati jegyzőkönyv elkészülte után csatolta. A meghatalmazást adó új ügyvezető pedig az eredeti tagadó tartalmú nyilatkozata után 3 hónappal állította mégis azt, hogy ő adott meghatalmazást L. Z-nak. Egyébiránt az első fokú határozat megalapozott.

A másodfokú határozattal szembeni keresetében a felperes kérte mindkét fokú határozat hatályon kívül helyezését és alapvetően az Áfa tv. 44. § (5) bekezdésére hivatkozással adólevonási joga biztosítását. Kifejtette, hogy őt nem tájékoztatták, hogy tulajdonos- és ügyvezetőváltás történt, de ugyanattól a naptól kezdve L. Z-nak meghatalmazása volt (2006. május 10.). A névváltozás csak a számla javítását eredményezhette volna, nem érvénytelenséget. Felperesnek nem volt oka L. Z. eljárási jogosultságát kétségbe vonni. Egyébként pedig a cégszűnetben történt változást a Cégszűnet csak 2006 augusztusában közölte le. Nem volt ráhatása a felperesnek arra, hogy a számlakibocsátó fizet-e adót, illetőleg bejelentette-e dolgozóit.

A Szegedi Törvényszék 3.K.20.091/2012/10. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy helyesen állapította meg a tényállást az alperes. Külön kiemelte a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 29. § (1), (2) bekezdését a gazdasági társaságok képviselőjére vonatkozóan és kifejtette, hogy

csak a vezető tisztségviselők és a meghatározott ügyekben az alkalmazottak, munkavállalók képviselhetnek. Ezek a szabályok 2006. július 1-jétől érvényesek, de a régi Gt. 39. § (1), (2) bekezdése ugyanígy rendelkezett. L. Z. május 10-től nem ilyen személy volt, őt meghatalmazni nem lehetett, a számlát tehát nem az arra jogosult állította ki, semmilyen jogviszonyt igazolni nem tudott. Mindezek alapján a számlában foglalt ellenértéket sem az arra jogosult vette át, nem az abban foglalt felek között ment végbe az ügylet. Így a felperes nem járt el kellő körültekintéssel, a partnert ellenőriznie kellett volna akkor is, hogyha nem új üzletfélről volt szó.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Kérte az ítélet és a határozatok hatályon kívül helyezését lényegében megismételve a korábbi álláspontját. Kifejtette, hogy továbbra is állítja, hogy az Áfa tv. 44. § (5) bekezdése alapján megilleti az adólevonás joga. A bizonyítékok köréből nem lehetett volna kirekeszteni a teljes bizonyító erejű magánokiratot, amely igazolta a számlakibocsátó eljárási jogosultságát. A gazdasági esemény pedig tényszerűen megtörtént. Az ügy megítélése szempontjából minden más körülmény irreleváns (névváltozás, adófizetés, fekete munkások). Ezekre ugyanis a felperesnek ráhatása nem volt, rajta számon kérni nem lehet. Felülvizsgálati kérelmét utóbb azzal egészítette ki, hogy álláspontja szerint az időközben született európai bírósági ítéletek is az ő nézetét támasztják alá. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Áfa tv. 35. § (1) bekezdése szerint: „Az adólevonási jog - ha az adózás rendjéről szóló törvény másként nem rendelkezik - kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló számla, egyszerűsített számla [a 32. § (1) bekezdésének a) és g) pontja esetében];”

A 44. § (5) bekezdés alapján: „A számlában, az egyszerűsített számlában feltüntetett adatok valódiságáért a kibocsátó a felelős. A bizonylatban vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán az a termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el.”

A fentiekben rögzített tényállást és az idézett jogszabályokat is figyelembe véve a Kúria megállapította, hogy amennyiben az adózó az eredeti kapcsolatfelvételkor mindent rendben talált és menet közben nincs arra utaló adat, esemény, hogy a körülmények megváltoztak, akkor valóban nincs ok a cégadatok irreális gyakorisággal történő, folyamatos figyelésére. Életszerűtlen elvárást nem lehet a számlabefogadóval szemben támasztani, el kell fogadni, hogy egy bejáratott kapcsolatban létezik üzleti bizalom. Azt sem lehet a

számlabefogadó terhére róni, hogy a számlakiállító bejelentés nélkül alkalmazott dolgozókat, tehát úgymond „feketemunkásokat”, illetve, hogy nem fizetett adót.

A bíróságok által kötelezően alkalmazandó és hivatalból figyelembe veendő európai bírósági ítéletek szerint is, ha a számlabefogadó kellő körületekintéssel járt el, nem tudta és nem is tudhatta, hogy - az egyébként valójában végbe ment gazdasági esemény kapcsán - a számlakiállító szabálytalanságot követett el, akkor ez nem befolyásolhatja az adólevonási jogát (C-439/04., C-324-/11., C-80/11., C-142/11.). Önmagában egy semmilyen tartalmi módosítást nem jelentő névváltoztatás sem releváns körülmény, mert adott esetben egy javítást vonhat maga után.

Jelen eset azonban annyiban speciális, hogy a szóban forgó számlák kiállítása idején a cégnek már nem az volt az ügyvezetője, aki a számlákat aláírta. Cégjogi értelemben tehát a számlákat nem a törvényes képviselő állította ki. A felperes viszont állítja, hogy ettől a számlák nem hiteltelenek, mert az aláíró (volt ügyvezető) teljes körű meghatalmazással rendelkezett az új cégvezetés által kiállított teljes bizonyító erejű magánokirat szerint (csatolta a meghatalmazást). Ennek a meghatalmazásnak ugyanakkor jelen perben elsődlegesen nem is azon okból van relevanciája, hogy a meghatalmazott a társasági jog szabályai szerint lehetett-e „érvényesen” meghatalmazott, azaz legalább a cég alkalmazottja volt-e, hanem mindenekelőtt azon okból, hogy a felperes kellő körületekintés mellett meg kellett volna vizsgálnia, hogy egy bejáratott kapcsolatban miért volt szükség az eddigi üzleti partner részére egy meghatalmazásra ahhoz, hogy eljárhasson, számlázhasson a továbbiakban. Ez egy olyan körülményváltozás, ami indokoltá tette a partner cégjogi státuszának újbóli ellenőrzését legalább egy rákérdés erejéig, és ennek keretében másodszorban a meghatalmazás szabályosságának a vizsgálatát. Ilyen új helyzetben a számlát változatlan tartalommal, kontroll nélkül befogadni nem lehetett volna, mert az nem elégíti ki az elvárható körületekintés fogalmát. A felperes nem azzal érvelt, hogy nem tudott semmiről, hanem, hogy volt egy joghatályos meghatalmazás, melynek alapján nem volt kétsége az üzleti partner kilétében.

A Kúria rögzíti, hogy jelen körülmények között a meghatalmazást a felperesnek ellenőriznie kellett volna, a meghatalmazott személyének kontrollálása olyan alapelvárás az üzleti kapcsolatokban, melynek elmulasztása a kellő körületekintésre való hivatkozást kizárja.

Erre való tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján az első fokú jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, mivel az a felülvizsgálati kérelemben foglalt okból nem jogszabálysértő.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2013. május 30.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró**